

[Undervisningsministeren.]

Spor af Antydning i den Retning noget Sted. Der kan være visse Urofænomener i visse Lejre, som man somme Tider søger at bortlede Opmærksomheden fra ved at føre Krigen ind i Fjendens Lejr, som det hedder; det er et gammelt strategisk Middel eller et gammelt taktisk Middel. Jeg ved, som sagt, ikke, hvad Aarsagerne er. Man har højlydt sagt dette om de 50 000 Stemmer i Foraaret, men der har ikke vist sig Spor af Jordbund for en Agitation i den Retning.

Naa, men nu om nogle faa Uger kommer Skolebogsbetænkningen, og jeg kan jo for saa vidt kun være tilfreds med den Forhaandsopmærksomhed, der er vakt for den. Jeg læste forleden Dag en Artikel i Højrebladet „Aarhus Stiftstidende“, en Kronik af Pastor Eriksen i Tved, en meget interessant Kronik i dette konservative Blad; han mindede om, hvad en af hans Forløbere i Sognet, en gammel Sognepræst i Tved, havde haft til Valgsprog, og det var slaaet saa godt an, at det endnu levede i Tved Sogn; det lød saadan: Frøerne skal kvække, før Havren saas, om ellers Sæden skal komme godt op! Nu har Frøerne kvækket til Gavns; jeg haaber, at Havren kommer godt op. Jeg haaber, at naar Betænkningen kommer til at foreligge, og det varer ikke ret længe, er der skabt en saadan Forhaandsopmærksomhed, at den virkelig vil fremkalde en frugtbar offentlig Drøftelse.

Saa har jeg nogle Ord at sige til Slut om Undervisningsinspektør Højberg Christensens Betænkning om Undervisningen — det er jo særlig Historie- og Religionsundervisningen, men først og fremmest Religionsundervisningen, man dvæler ved — en Betænkning, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt kritiserede skarpt; det gjorde det ærede Medlem Hr. Julin ikke, det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt gjorde det. Saa vidt jeg har bemærket, og jeg har ogsaa fulgt Forhandlingen her og læst Rigsdagstidende nøje igennem, har det ærede Medlem i Virkeligheden ikke faaet Tilslutning fra nogen Side. Det ærede Medlem Frk. Gerda Mundts Udtalelser kunde man maaske overfladisk betragte som en Tilslutning, men de var det jo ikke. Det Punkt i Undervisningsinspektørens Betænkning, som man særlig har hæftet sig ved, er jo det, at Religionsundervisningen i Gymnasiet skal foregaa uden opbyggelig Tendens, men det ærede Medlem Frk. Gerda Mundt sagde udtrykkeligt, at hun vilde have en Religionsundervisning uden tendentiøs Paavirkning i den ene eller den anden Retning. Jeg kan altsaa ikke se nogen Væsensforskel mellem

det ærede Medlem og Undervisningsinspektøren. Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen sluttede sig fuldt ud til Betænkningen, og hans Udvikling af Historieundervisningens og Religionsundervisningens Form var en saadan, at jeg i et og alt kan slutte mig til den. Han spredte fuldkommen disse Taabeligheder om, at fordi Historieundervisningen var rigtig, var sandhedskærlig, derfor skulde den ikke kunne fremkalde Sans og Interesse for Land og Folk, Fædrelandskærlighed, Nationalfølelse. Jo, selvfølgelig, jo rigtigere den er, jo ærligere den er, des bedre kan den fremkalde saadanne gode Følelser. Og til Fædrelandskærligheden føjede det ærede Medlem, og det glædede mig, Samfundsfølelse. Det er ogsaa noget, Historieundervisningen bør fremkalde, vi kan ikke faa nok af Samfundsfølelse; det er maaske det, vi allermost trænger til i vore Dage. Jeg har den personlige Mening, men jeg forlanger selvfølgelig ikke, at det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen skal dele den, at vil vi gøre rigtig Alvor af, vil vi konsekvent gennemføre den nationale Idé, mod hvilken jo Internationalismen saa langt fra strider, vil vi gennemføre den nationale Idé fuldt ud, Folkefællesskabets Tanke fuldt ud, saa er vi inde i Socialismen; den er Folkefællesskabstanken gennemført fuldt ud, baade politisk, socialt og økonomisk. Det kan der selvfølgelig være delte Meninger om, men det glædede mig meget, at det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen fremhævede ved Siden af Ordet Fædrelandskærlighed ogsaa Ordet Samfundsfølelse.

Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit udtalte sig jo i Virkeligheden med megen Sympati om denne Betænkning. Hun havde nogle Forbehold, gjorde nogle Bemærkninger, kunde ikke rigtig bringe Sammenhæng i dette, at Religionsundervisningen i Gymnasierne skulde være uden opbyggelig Tendens, naar dog, som Dr. Højberg Christensen skriver, Grundlag og Udgangspunkt skal være Folkekirkens Opfattelse. Dr. Højberg Christensens Udvikling er efter min Mening meget klar, og jeg tror, det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit, naar hun rigtig gennemlæser den for Alvor og gennemtænker den, vil se, at der ingen Modsigelse er der. Det ærede Medlem ved sikkert, hvad jeg i hvert Fald ved, at Dr. Højberg Christensen er besjælet af den varmeste Interesse for den bedst mulige Religionsundervisning i Gymnasiet. Det er netop ud fra en meget varm Interesse for denne, han har været med i dette Arbejde.